

Тритѣ желанія.

Прикаска.

Имало веднѣжъ единъ человекъ, който не бѣше много богатъ; той ся ожени и зѣ единъ хубавъ женѣ. Една вечеръ, зимѣ, като ся грѣхъ край огъня си, прѣдумвахъ си за благополучіето на съѣдытъ имъ, които бѣхъ по-богати отъ тѣхъ. „О! да бѣхъ была господарка, та да могъ да имамъ сичко, щото бѣхъ пожелала, рѣче жената, щехъ да бѣдъ по-честита отъ сичкытъ тѣзи хора.

— Сѣщо и азъ, рѣче мѣжътъ, бѣхъ искалъ да съмъ въ вълшебното врѣме, и да ся найдеше една доста добра вълшебница, та да ми дадеше сичко, щото бѣхъ щелъ да ѝ поискамъ: но, по нещастіе, онуй врѣме ся мина, и ный ще си останемъ сиромаси прѣзъ цѣлыя ни животъ.“

Въ сѣщѣтъ минутѣ тѣ видѣхъ въ кѣщѣтъ си единъ много хубавъ женѣ, която имъ каза: „Азъ съмъ вълшебница, и ви ся обѣщавамъ да ви дамъ тритѣ първы нѣща, които бѣхте ми искали; но, пазете, че като ми вече поискате тѣзи три нѣща, нищо вече не щѣ ви дамъ.“ Вълшебницата като ся вече не видѣ, человекътъ и жената ся твърдѣ смѣтихъ. „Колкото отъ мои странѣ, рѣче жената, ако да бѣше было на волицѣтъ ми азъ щехъ да знаѣ туй, что трѣбва да искамъ, но струва ми ся че нищо нема толко добро, освенъ да съмъ хубава, богата и голѣмка.

— Но, отговори мѣжътъ, съ тѣзи нѣща человекъ може да стане боленъ, скърбенъ; може да умрѣ младъ: по-паметно ще да ѣ да поискаме здравіе, радость и единъ дълтъ животъ. — Що ще ни служи дългытъ животъ, когато бѣхме были сиромаси? рѣче